10667

Testos i Flors.

F. Llull

18

ENRIC LLUELLES

TESTOS I FLORS

I

SOL

DIALECS FREVOLS

TESTOS I FLORS

FIGURES

RAMON ... ... Enric Lluelles
MERCÉ ... ... Anna Peris

Estrenat en el Teatre Principal de Girona, per la companyia Vila-Daví i representat en els més importants teatres de Catalunya.

DECORACIO

Una saleta modesta, amoblada amb senzillesa i bon gust. Porta a la dreta i balcó al fons, ple de testos florits.

L'acció a Barcelona, un diumenge lluminós de primavera.

En desclourer's la cortina passa la Mercé de l'esquerra al fons amb un test petit a la ma en el qual brota un plançonet d'alfàbrega. Col-locant-lo entre els altres testos se li esmuny de les mans anant a parar al carrer amb gran esglai d'ella que entra esfereida tancant prestosa les vidrieres.

ACTE UNIC

MERCÉ Ai, pobra de mi!... Potser l'he mort!... Sort que era el test d'alfàbrega, el més petit de tots, que sino... pobret d'ell! Oh, i m'ha semblat, vist de cua d'ull, que es aquell jove tan impertinent que em segueix sempre!... Millor! Així, si no l'he mort, que penso que no, li servirà d'escarment i no tornará a importunar-me seguint-me per tot arreu i cridant l'atenció dels vianants. (*S'ou dringar la campaneta de la porta amb molta insistencia.*) Què es aquest aldarull? Quin trucar més desficiós! Potser sí que l'he mort i venen a agafar-me!... (*Cridant poruga des de la porta de la dreta.*)No obri, Vicenta! Per l'amor de Deu, si vol la meva salvació, no obri.

RAMON (*De dins estant, amb veu ferma i cridanera.*) Es inútil tot, no hi ha qui em deturi. L'he de veure i la veuré pesi a qui pesi.

MERCÉ Verge Santa, tingueu pietat de mi!

RAMON El test ha caigut d'aquí i ha estat ella que l'ha tirat; ho he vist ben clar.

670111

MERCÉ No que ha caigut, ha caigut.

RAMON (*Entrant amb el test fet trossos, el barret aixafat i les espatlles plenes de terra. Encarant-s'hi.*) Vosté, ha estat vosté. Què li sembla com m'ha posat amb el seu descuit? He quedat com per fer-me retratar. Justament avui que, per ésser diumenge, m'he posat la roba de les festes!

MERCÉ A mi què m'esplica!

RAMON Ho aniré a esplicar al bisbe, doncs.

MERCÉ Espliqui-ho a qui vulgui, però surti de casa com més aviat millor. Els meus pares son fora, poden tornar d'un moment a l'altre, i la presencia de vostè podria donar lloc a sospites que no em serien gens favorables.

RAMON Ensenyant la mostra i el cap, quedaria desvanescut tot dubte.

MERCÉ I si em pregunten amb quin permís l'he deixat pujar fins al pis, què els responc?

RAMON Respongui'ls que he pujat del carrer al pis, amb el mateix permis que el test ha baixat del pis al carrer.

MERCÉ No n'hi ha poca de diferencia! El fet de caurer el test ha estat una cosa impensada, mentre que l'entrar vostè a la sala obeeix a un propósit deliberat mereixedor d'escarment i de càstic.

RAMON M'agrada la tranquilitat! Després que de lo ocorregut n'he sigut la victima encara li tindré de demanar que em perdoni.

MERCÉ Si fos atent i respectuós ja hauria començat per fer-ho.

RAMON Encara vol que em condueixi amb mes mesura? Sap què hauria fet un altre al meu lloc?

MERCÉ Un altre que conegués les lleis de l'etiqueta hauria demanat permis per entrar i vosté s'ha valgut de l'engany i de la violencia.

RAMON Tot això hauria estat si aquest altre que diu no hagués rebut la desagradosa caricia d'un test caigut d'un primer pis.

MERCÉ Prous explicacions i vàgi-s'en, considerant que si li volgués mal ço que ha fet li podria costar deu pedres.

RAMON Endavant!

MERCÉ I si no s'en va ben depressa, surto al balcó, em poso a cridar «lladres» amb tota la força dels meus pulmons, faig sentir el meu espinguet, que no m'en falta, i no trigarà gaire en pujar l'autoritat, lligar-lo com un Crits i tancar-lo entre reixes per saltejador de cases honrades.

RAMON Faci-ho si s'atreveix; comenci a cridar tant com vulgui, que jo l'ajudaré per què ens sentin de lluny; i quan la justicia sigui aquí ja veurem qui dels dos hi anirà a parar a la presó, si jo per entrar al pis o vosté per tirar testos.

MERCÉ A vostè l'hi duran per haver entrat en una casa que no es la seva qui sap si amb l'intent pervers de robar i assassinar els qui trovés a dintre.

RAMON Vaja, prou! Això no hi ha qui ho aguanti. I això tampoc *(pel test)*. Desi aquest estre

i no el posi més al balcó que ja ha fet prous desgraciés.

MERCÉ Que m'esplica a mi del test.

RAMON Que no es de vostè?

MERCÉ No, senyor.

RAMON Es negar l'evidencia. L'he vist caurer amb aquests ulls i l'he sentit trencar-se en aquest cap!

MERCÉ Prous explicacions. S'en va o crido?

RAMON Vostè no te cor.

MERCÉ Que no tinc cor?

RAMON No. I si en te deu ésser arrugat com una pansa car es eixut de tot sentiment.

MERCÉ Què en sap vostè dels meus sentiments si no m'ha tractat mai.

RAMON Amb poc n'hi ha prou per a coneixer les persones. Si vostè fos una noia sensible, sap què hauria fet en veure'm entrar en aquest estat llastimós? S'hauria agenollat a les meves plantes pregant-me per Déu i pels Sants que la perdonés.

MERCÉ I de què m'ha de perdonar vostè?

RAMON D'haver-me tirat un test de l'alsaria d'un primer pis amb la sana intencio d'esgalabrar-me.

MERCÉ Poc a poc; no posi falsos testimonis. El test ha caigut, no l'he tirat.

RAMON Vostè dirà el que li sembli, però a mi qui m'assegura que no ho ha fet expressament?

MERCÉ La meva paraula es prou per a provar-ho.

RAMON Si no digués tantes mentides sí que fora prou; però, vès qui li ha de donar credit

una noia que s'atreveix a acusar de lladre l'home més fiat que trepitja la terra. Jo sóc caixer d'una casa bancaria tal com em veu; la meva conducta es neta i esplendent com el sol que ens illumina. No tinc cap taca a la conciència jo. I el front... El front avui es la primera vegada que l'he hagut d'abaixar i encara per culpa seva.

MERCÉ Per culpa meva?

RAMON Sí, senyoreta, sí, per culpa de vostè. Pobre de mi que no l'hagués abaixat; potser l'hauria fet miques amb el test que m'hi ha deixat caurer assobre. I no cregui que n'hagi eixit gaire bé, no. Miri quin poncem al meló.

MERCÉ Sí que es gros!

RAMON I madur. Esta a punt de confitura.

MERCÉ Pobret! Vol que li refresqui?

RAMON No; val més deixar-ho. Potser fora pitjor el remei que la malaltia perquè entre la terra que hi ha i l'aigua que hi posés es faria un enfangament que s'hi criarien rovellons.

MERCÉ No creia haver-li fet tan mal!

RAMON Molt m'en ha fet. I per paga encara em rep a rebufos i pensar en fer-me tancar a la presó.

MERCÉ Dispensi, com que no el coneixia!

RAMON *(Després d'una pausa breu).* Perdoni el meu atreviment, senyoreta. Li fora molest de deixar-me seurer un instant?

MERCÉ Si en te molta necessitat...

RAMON Necessitat, necessitat... Parlant amb tota franquesa no es pas per cansament que de-

sitjo seurer sino per a tractar un assumpte de gran trascendencia.

MERCÉ Es que els meus pares poden arribar d'un moment a l'altre i si el troven aquí...

RAMON Precisament per això vull parlar-li. Ara si pot ésser, com més promte millor: «the times is money».

MERCÉ Com diu?

RAMON Dic en anglès que el temps es or. Que n'opina vostè de l'adagi?

MERCÉ Què vol que li digui jo, pobre de mi?

RAMON Ja li diré jo, no s'amoïni. Els adagis no son més que la filosofia dels escarmentats. Si els seguissim punt per punt i els reflexionessim degudament, no ens hauriem de planyer de més de quatre desventures que ens venen assobre per imprevisió, oblidant els concells que els avis ens han deixat en heretatge.

MERCÉ A què ve aquesta dissertació?

RAMON Ve a que jo hi crec molt en les dites populars; i seguint les que diuen que el temps es or, que quan passen raves s'han de comprar i que ço que puguis fer avui per a demà no deixis, com que ja fa molt temps sento una gran inclinació per vostè, aprofito l'ocasió de trobar-nos a soles, m'agenollo als seus peus i li declaro solemnialment el meu amor, criatura gentil, perquè l'estimo.

MERCÉ Es a dir que m'estima?

RAMON Sí, senyoreta.

MERCÉ Doncs jo no; amb això aixequis.

RAMON Agenollis vostè i m'aixecaré.

MERCÉ I per què m'he d'agenollar jo, veiam?

RAMON Perquè no es propri parlar d'amor a peu dret. I referent a ço que diu de no estimar-me consti que no la crec; vostè m'estima i molt. El que hi ha es que no s'atreveix a declarar-ho per prudencia; però jo en tinc prova certa de que m'estima. I que no es petita, no.

MERCÉ Quina prova te, veiam?

RAMON La de tirar-me el test. Li sembla poc?

MERCÉ I ara!

RAMON Ja li he dit que tinc fe cega en els adagis, i si n'hi ha un que diu que «qui tira floretes tira amoretes», figuris què deu significar el tirar una alfábrega amb test i tot!

MERCÉ Encara em fara riurer.

RAMON No rigui, no, que l'enamorament es cosa molt seriosa. No em troba més flac a mi d'ençà que l'estimo?

MERCÉ Si avui es el primer dia que el veig!

RAMON Vostè, sí; però jo ja fa dos mesos que la conec. I vostè també em coneix si vol dir la veritat. Sap qui soc jo?... Doncs soc en Ramon.

MERCÉ Ah, sí? *(Com dient: no sé de qui em parles)*. Molt gust en coneixe'l.

RAMON Gràcies, el gust es meu. Com li dic, jo soc en Ramon. I sap com m'anomenen els amics de la banca? El gos de la maca. I sap per què em diuen el gos? Perquè no em troven una sola vegada pel carrer que no em vegin al seu darrera. Tampoc s'en ha donat compte que fa dos mesos que la segueixo?

MERCÉ Massa. I ja que ha arribat l'hora de parlar

clar li diré amb franquesa que no m'ha desagradat gens que el test li caigués assobre. Així potser acabarà d'un colp per a sempre les impertinents passejades per davant del meu balcó.

RAMON Va equivocada. Encara que em caigués una calaixera al damunt no deixaria de plantarme al bell mig del carrer per contemplar-la. No compren que el fet de no veurer-la fora més lamentable que la mort mateixa? Si vostè em refusa, si no em dóna una esperança, ja li asseguro que te gos per anys que visqui.

MERCÉ Li daré la bola.

RAMON No me la menjaré i en paus.

MERCÉ Li tiraré el cuvell de la palmera.

RAMON A mi què! No m'espanten els colps; n'he rebut masses. Ja casi m'agraden.

MERCÉ Doncs si li agraden, per què ha pujat a protestar?

RAMON Per excusa. No m'en ha fetes perdrer poques d'hores de son el buscar un pretext per a trabar coneixença! No m'els he mirat poc ni gaire els testos del seu balcó tot pensant: «si ara t'en caigués un al damunt series l'home més feliç del món!

MERCÉ Si ja ha comblat el seu desig no sé què més vol.

RAMON No, senyora, que no l'he comblat. Cert que he rebut el colp; però no les consequencies que n'esperava. Jo creia que vostè en veure'm ferit, tot demanant-me perdó, em curaria solícita amb aqueixes manetes tan fines

que Déu li ha donat bo i dient: pobret, pobret!... Llavors jo, amb llàgrimes als ulls, li hauria demanat relacions i vostè, per a recompensar-me del mal sofert, no hauria duptat gens en admetre'm per espòs.

MERCÉ Tot això pensava mirant el balcó?

RAMON Tal com li dic. I el test quiet que quiet.

MERCÉ I el pensament depressa que depressa.

RAMON Sí; però avui ha estat al revés: El pensament quiet i el test més depressa del que esperava.

MERCÉ On estava posat que l'hi ha caigut assobre?

RAMON A l'escala del davant.

MERCÉ Com s'enten?

RAMON Molt senzillament; així que he vist el test a l'espai apreto a correr i m'hi poso a sota. Jo tenia de prendrer mal fos com fos i no he volgut perdrer una ocasió tan bona.

MERCÉ Ja es necessita força de voluntat i esperit de sacrifici.

RAMON Força de voluntat, esperit de sacrifici i tenir el cap dur, sobre tot. Jo li tinc molt de dur. I el pobret sembla que hagi vingut al món amb la missió de rebrer. Fins crec que en el llibre del meu destí esta escrit que he de morir d'una mala trompada. No em fa res per això. Al revés, encara m'agrada. Vostè ha llegit les biografies dels homes cellebres?

MERCÉ Algunes.

RAMON Coneix la d'Esquil?

MERCÉ No, senyor.

RAMON I la del Bergerac?

MERCÉ Tampoc.

RAMON Sap de què varen morir aqueixos genis?

MERCÉ Qui sap!

RAMON El primer d'una tortuga que deixà caurer una àguila; el segon d'una teula despresa d'un ràfec. Això prova que tinc rivets de gran home, i si bé no puc comparar-me a ells en saviesa almenys m'hi assemblo en la forma de rebrer.

MERCÉ Encara em fara riurer.

RAMON Rigui, rigui tant com vulgui... Si vostè es veia... Quan està seriosa es maca; però quan riu... Aquests clotets de les galtones... No n'hi han dues com vostè... Manela.

MERCÉ I ara! Per què em diu Manela?

RAMON Que no li agrada?

MERCÉ No, senyor.

RAMON Bé, no s'amoïni, li diré Filomena.

MERCÉ Tampoc.

RAMON Doncs Escolàstica, Petronella, Rufina... A mi m'es igual.

MERCÉ A mi no. Tinc bon nom gràcies a Déu.

RAMON Com es diu, Bibiana?

MERCÉ Mercè.

RAMON Gràcies. *(Resten un instant silenciosos. Després d'una pausa per a reprendrer la conversa diu torbada)*:

MERCÉ Sí, senyor, sí.

RAMON *(També amb cert encongiment)*. Ja ho pot veure. *(Altre pausa)*.

MERCÉ Ens havem quedat muts.

RAMON Si jo li digués tot el que penso... Ai! Mercè,

Mercè !...

MERCÉ Què el detura?

RAMON Ja quasi m'en penedeixo d'haver pujat a tornar-li el test.

MERCÉ Per què?

RAMON Perquè m'hauria estalviat una decepció. De vostè m'en havia format un concepte que no correspón a les seves qualitats morals. Es ben cert que les aparences enganyen.

MERCÉ En què fonamenta el seu judici?

RAMON en que jo me l'havia imaginada espiritual, sensible a tot dolor, bona, carinyosa, afable...

MERCÉ I no ho soc?

RAMON No pas per a mi. I tan formosa com es! Sembla mentida! Fins avui havia cregut que el rostre era l'espill de l'ànima; però ara... Quin desengany tan terrible!

MERCÉ Trovo que em jutja amb severitat extremada.

RAMON I vostè em tracta amb una acritut sense precedent. Li dic que l'estimo amb follia i no te per a mi una paraula de consol. I el que es pitjor encara; després de dos mesos que la segueixo, en lloc de donar-me motiu per a porguer-li parlar, em deixa caurer una torreta assobre. Cregui que aquest colp no l'oblidaré per anys que visqui.

MERCÉ No diu vostè mateix que te fe cega en la veritat que enclouen els adagis?

RAMON I tant! Una fe absoluta.

MERCÉ Doncs valgui'm per disculpa aquell que diu: qui et vulgui bé et fara plorar.

RAMON Aqueix es l'únic en que no crec. Això de què

qui vol bé fa plorar son excuses de mal pagador. Proves: jo a vostè l'estimo més que a mi mateix; doncs si per culpa meva una sola llàgrima entelés la brillantor dels seus ulls em consideraria l'home més pervers de la terra. En canvi si aconseguís fer-li agradosa la vida totes les riqueses d'aquest món foren misèria comparades a l'esclat que sentiria dintre meu. Mercè, Mercè!... Faci'm la mercè d'estimar-me, enc que sigui una mica, mica...

MERCÉ Va molt depressa en les seves pretensions, Ramon. Cal tenir paciencia. I vagi-s'en que els pares estan per tornar i si el troven allò del test haurà sigut pa i bresques.

RAMON Ah, no, jo no em moc. Que em matin si volen, tant me fa. A la fi si moro per culpa seva la causa endolcirà l'efecte.

MERCÉ No li faria res morir tan jove?

RAMON Per vostè, no. Si m'he trencat el cap només per a veurer-la consideri què no faria per a fer-la meva per sempre. No es complagui en el meu sofriment, sigui bona i acompleixi la missió que li està reservada.

MERCÉ Quina es aquesta missió de què em parla.

RAMON Ah, vostè no sap per què ha vingut al món ni coneix el fi pel qual ha estat creada la dona? Segui, segui que li esplicaré.

MERCÉ No, no. Vagí-s'en en Ramon. Vindràn els pares i...

RAMON Jo em quedo.

MERCÉ I si el troven que els dirà?

RAMON Que he vingut perquè l'estimo.

MERCÉ No ho fés pas, pobra de mi! Vagi-s'en.

RAMON Si no em fa abans una promesa no em moc.

MERCÉ Què vol que li prometi?

RAMON Que demà ens veure'm.

MERCÉ A on?

RAMON A la cantonada.

MERCÉ A quina hora?

RAMON A l'hora d'anar al taller: a dos quarts de tres.

MERCÉ No li asseguro.

RAMON M'assec.

MERCÉ Sí, sí, li prometo.

RAMON M'en vaig.

MERCÉ Estigui bonet.

RAMON I vostè i jo ens casarem.

MERCÉ Vol dir?

RAMON No ho dubti. I serem molt felissos.

MERCÉ En què es fixa?

RAMON En que havem començat per on solen acabar molts matrimonis: tirant-nos els testos pel cap.

MERCÉ Te raó.

RAMON No hi ha mal que per bé no vingui.

MERCÉ Ja et dic jo de Ramon...

RAMON Fins a demà, eh?

MERCÉ Sí, home, sí.

RAMON A dos quarts de tres?

MERCÉ Sí.

RAMON Paraula?

MERCÉ Paraula.

RAMON Miri que si no vingués fora capaç de...

MERCÉ De què?

RAMON D'esperar a que el balcó em caigués assobre.

MERCÉ Ja cuidaré de que no passi.

RAMON Doncs fins a demà.

MERCÉ No farè falta. *(En Ramon s'en va molt enriolat, ella surt al balcó per a veure'l i així te fi aquest dialeg).*

SOL

SOL

Saleta reduïda i ben posada. Entre els mobles un armari mirall.

Sol, noieta d'uns 21 anys, esvelta, formosa i pulida, s'enmiralla amb gran fruició adoptant totes les actituts imaginables a la recerca de les poses que estima de més bella plasticitat. Procedeix a la prova d'un nou abillament d'istiu i això, per a ella, te la importància d'un fet trascendentalíssim. No es mostra pas del tot satisfeta de la labor de la seva modista, desplaença que l'obliga a una correcció vària i detinguda, adés reformant un plec, adés clavant una agulla en qualque indret, cercant un graciós caient que no acaba de trobar. Aquesta feina va acompanyada de petits comentaris.

Es de notar que l'actriu no deu vestir un deshabillé impúdic car es tracta d'una noia que s'estima en ço que val, honesta i assenyada.

ACTE UNIC

SOL No m'agrada, vaia ; no fa bonic. Potser... *(Fa un retoc)*. Ara. *(Molt satisfeta de la troballa)*. Això ja es altre cosa. Perfectament ! No hi ha res que oposar. *(Es treu el vestit, s'arranja a plaença els llacets del deshabillé, recull d'un seient la bata per a posar-se-la i a l'anar a fer-ho entra, sorprenent-la en aquesta intimitat l'Alfred, un jove ben plantat, garrit, d'expressió franca. El pobre xicot ve traspostat, traient foc pels queixals, escumejant rabiós com cavall desbocat. En notar la presencia de Sol, resta suspes per un instant. La confiada Sol que en tot podia pensar menys en que un home penetrés en la seva cambra, llença un esgarip i confosa, no sabent com sostraure's a l'esguard de l'atrevit desconegut, no se li acut altre cosa que tapar-se la cara amb la bata que s'anava a posar. Alfred, refet ja de l'emoció primera que l'has suspes, escomet a Sol que fuig espaordida per l'esquerra tancant la porta a pany i clau).*

ALFRED Tant me fa que fugis com que et tanquis ; no

t'han de valer portes ni panys per a salvaguardar-te de la meva ira. Ho sents? *(Aproprant-se a la porta de la cambra)*. Em sents? *(Apropant-se més i cridant més fort)*. No em sents? No? Ja em sentiràs després. No em ve d'una hora a mi, m'esperaré fins que surtis; amb això es inútil que et facis la muda. Ho sents? No vols respondre? Está bé; seiem'hi i fumem. No em ve de dues hores. Hum! Fieu-vos de les dones. No ho hauria cregut mai de tu! Mai! Es inqualificable el teu procedir. Et sembla bé ço que has fet quan faltaven tres mesos només per a casar-nos. Quan penso en aquesta traidoria m'agafa una ràbia que si em deixés portar del meu geni cometria veritables monstruositats. Hum! La gata maula! Qui no et conegui que et compri. *(En un esclat d'ira)*. Què hi has vingut a fer en aquesta casa? *(Tustant la porta)*. Et demano, Escolàstica, que em diguis què hi has vingut a fer aquí. Respon i no'em facis desesperar. *(Colpejant la porta amb més furia)*. Escolàstica!

SOL *(Colpejant la porta part de dins, sense sortir)*. Faci la mercè de no baladrejar per més temps. Em sembla que ja n'he tingut prou i massa de paciència. Si ha perdut el seny no es culpa meva.

ALFRED *(Amb gran astorament)*. Ai mare! Si aquesta veu no es la d'ella.

SOL Sí, senyor, sí, que es la meva.

ALFRED La de vostè sí, es clar que ho es; però la de l'altre no. Ai pobre de mi! Em sembla que he

fet un bunyol.

SOL Què diu?

ALFRED Que em sembla que he fet un bunyol. Oi que vostè no es l'Escolàstica?

SOL No, senyor; no tic el mal gust d'usar un nom tant estrafalari.

ALFRED Permeti-m, senyoreta, aquest nom pot trovar-lo lleig, però respecti'l. Es el de la meva promesa.

SOL Ah! Te promesa vostè?

ALFRED Sí, senyoreta, i per ella em trobo en aquest compromís. A no ésser que...

SOL Què?

ALFRED Que fos amiga de vostè i la tingués amagada a la seva cambra.

SOL No, senyor, no. Ni l'amago a la meva cambra ni es amiga meva.

ALFRED De debó no la coneix l'Escolàstica?

SOL Tant no la conec que fins avui ni sabia que existís.

ALFRED Vol fer-me l'obsequi de sortir un instant?

SOL De sortir jo?

ALFRED Sí, senyoreta. No temi res; sóc una bona persona.

SOL Perdoni; això es molt difícil que ho aconsegueixi.

ALFRED Per què?

SOL Vostè dirà! Que potser es pensa que no tinc vergonya jo? Després d'haver-me vist com m'ha vist no es cosa prudent donar-me a coneixer.

ALFRED Es que desitjaria fer-li una pregunta per es-

catir cert assumpte molt delicat, del qual, podria ésser molt bé, que vostè n'estés assabentada.

SOL Pregunti-m'ho des d'aquí.

ALFRED No sé parlar pared per mig. Em fa un efecte estrany de sentir-la i no veure-la... Com si tingués una conferència telefònica... Com si escoltés el fonògraf del veï. Surti, dona, surti. Faci'm aquest favor.

SOL M'ha de prometre no mirar-me la cara.

ALFRED Li prometo.

SOL Amb aquesta condició sortiré. Giri's de espatlles.

ALFRED Que em giri?

SOL Sí, senyor. *(Pausa)*. Ja s'ha girat?

ALFRED *(No s'ha mogut)*. I tant! Fa qui sap l'estona!

SOL Jo bé el veig de cara.

ALFRED *(Estranyat)*. Per on em veu?

SOL Pel forat.

ALFRED Per quin forat? *(Més estranyat)*.

SOL Pel forat del pany.

ALFRED Ah, sí? Quina dona més previsora. Ja m'he girat. Que em veu ara? *(Girant-se d'espatlles)*.

SOL Sí, senyor, sí. Ja surto.

ALFRED Gràcies. *(Girant-se de cara a la porta)*.

SOL Giri's, si es servit.

ALFRED Encara mira?

SOL Encara.

ALFRED Ja estic. *(Tombant-se d'espatlles)*.

SOL No es mogui senti el que senti.

(Sol ix de la seva cambra caminant a pleret i de puntetes, sense fer remor.

Agafa un seient i el colloca curosament darrera d'Alfred fins a fregar-li les cames. Aquest s'esvera, fa un crit, i gira instintivament l'esguard per a veure què es ço que li frega les pantorrilles).

SOL No es giri!

ALFRED No em giro, però diguim que es això que em frega les cames.

SOL Una cadira.

ALFRED M'havia fet l'efecte que era un gos.

SOL Que es espantadís vostè?

ALFRED No gaire; però el no veure les coses no em fa gens de gràcia.

SOL Segui si es servit.

(Alfred pren seient d'esquena a Sol que s'haurá assegut al seu darrera).

ALFRED Mercès per l'amabilitat. I vostè no seu?

SOL Ja ho crec que sí!

ALFRED De cara?

SOL No, senyor, d'espatlles, com vostè.

ALFRED Ja resulta original aquesta forma de conversa.

SOL Vostè l'ha fet necessària.

ALFRED Li asseguro, senyoreta, que lamento vivament haver-la vist... tant lleugera de roba.

SOL Faci el favor de estalviar tot comentari relacionat amb aqueix incident desagradable.

ALFRED Es que em sap molt greu no poder contemplar la seva cara. Clar que, i dispensi que ho retregui novament, clar que li he vist les cames, però no es una compensació. Res hi ha tant agradós com l'espectacle d'un bell rostre.

No ho creu així vostè també? *(Girant l'esguard en fer la pregunta).*

SOL No es giri!

ALFRED Ai! Te raó; perdoni. Doncs, com deia, per a mi el rostre es el més interessant de la humana criatura! Tant es així que sols de veure'l formem inmediat concepte de guapesa o lletjor, de repulsió o de simpatia. Mai però ens arrisquem a tals consideracions pel sol fet d'haver vist uns braços o unes cames per correctes que siguin. El primer que havia de fer vostè quan l'he sorpresa era tapar-se les pantorrilles, no la cara, i ara sabria del cert amb quina mena de dona tracto.

SOL Ha estat tant grossa la meva sorpresa que ni sabia el que em feia.

ALFRED *(Fent una mitja rialleta).* Sap què estava pensant ara? *(Girant-se al fer la interrogació).*

SOL No es giri.

ALFRED No em giro; però precisament era en això que pensava.

SOL En què?

ALFRED En que estem adoptant una actitut impròpria de persones honestes i ben educades.

SOL Ai, ai! Per què?

ALFRED Que no s'en ha donat compte?

SOL De què?

ALFRED De que la nostra conversa resulta la de dos cara-girats. I vaia que pel bon nom de vostè no ho consento i em giro. *(Ho fa i ella també, quedan invertida la collocació de figures. Sol girada d'espatlles a Alfred.*

SOL No!

ALFRED Te; ja anem en tramvia.

SOL *(Rient)*. Que es boig!

ALFRED Boig! Ja m'ha dit boig! Ai Escolàstica que perilles!

SOL Te raó! Parlant parlant, m'he distret de preguntar-li que li ha fet creure que la seva Escolàstica es trovés aquí?

ALFRED No ho vulgui esbrinar. Un home encegat es capaç de sofrir, sense donar-s'en compte, les més gran equivocacions. Jo crec, enc que siga humiliant el confessar-ho, que l'Escolàstica s'ha cansat de mi i n'estima un altre. Al cap i a la fi no costava res el dir-m'ho veritat? Una confessió sincera, excusa un malfet enc que no el justifiqu. Doncs ella ha preferit l'engany... M'havien assegurat que cada dia de quatre a cinc de la tarda venia aquí, a casa d'una amiga, germana del seu nou pretendent. Avui l'he seguida i en efecte ha resultat cert el que m'havien dit. En arribar, entra, puja escales amunt i jo al darrera. No veig a quin pis es fica, trobo ajustada la porta del de vostè, entro i ja ho te tot explicat.

SOL Així vostè es un home gelòs?

ALFRED No ho cregui. Sóc confiat i crèdul; peró quan trovo en mancament la persona en la qual he depositat la meva confiança, ja no em mereix credit per anys que visqui. Abomino la mentida. I com que en mentida he atrapat la meva promesa, des d'aquest punt he deixat d'estimar-la, em considero alliberat de tot compro-

mís i quedo a disposició de les senyoretes que vulguin pendre estat. Amb això, ja ho sap, si vol maridar-se disposi. Em sembla que vostè i jo fariam bona parella.

SOL En què es fixa?

ALFRED Oh, en res! En aquest cas no val el fixar-s'hi per a encertar-ho; l'atzar mana. Es com el comprar un dècim. O treus la rifa...

SOL O no la treus...

ALFRED O se't rifen, que es pitjor. I que ni et queda el recurs de llençar el billet. L'has de guardar sempre, encara que no sigui cap-i-cua.

SOL *(Somrient)*. Es molt divertit vostè!

ALFRED Molt! I si em conegués totes les gràcies ja li asseguro que seria vostè i no jo qui s'arriscaria a demanar relacions.

SOL Caram! quines pretensions que te.

ALFRED Vol fer-me la mercè de girar-se?

SOL *(Molt esfereïda)*. No!

ALFRED Bé m'ho fa gruar prou. Quina cara més cara de veure. Déu ésser molt bonica que la recata tant.

SOL No sabria dir-li. Com sóc part interessada!

ALFRED Es una pena! I com es diu vostè?

SOL Ai, ai, que es curiós!

ALFRED No m'ho vol dir?

SOL No, senyor.

ALFRED Que hi farem. *(Pausa)*. Escolti... Dallonces.

SOL *(Mig ofesa)*. Què vol dir dallonces?

ALFRED Com l'haig d'anomenar, doncs?

SOL Tinc bon nom, gràcies a Déu. Em dic Sol.

ALFRED Sol? Es diu Sol? Ni fet exprés; vostè es la

dona que em convé. Sol! Es diu Sol!

SOL Sol, Sol!... Que te de particular?

ALFRED Què te de particular diu? Sap com em dic jo?

SOL No tinc l'honor...

ALFRED Doncs em dic Alfred.

SOL I qué?

ALFRED Com, i qué? Que no s'hi ha fixat criatura? Si jo soc Alfred... i vostè Sol... Ja he trobat el que'm faltava.

SOL Psit! Quina poca gràcia!

ALFRED Que hi farem si no arriba a més el meu enginy. *(Després de breu pausa.)* Escolti *(tocant-li suaument l'espatlla.)*

SOL Sense tocar, eh, que podria cremar-se.

ALFRED Ja m'he escaldat; perdoni. *(Bufant-se les puntes dels dits. Sol dissimula una mitja rialla que sorprén Alfred).* Vaia, del mal el menys, ja l'he fet riurer.

SOL *(Posant-se molt seriosa.)* No senyor que no m'ha fet riurer. *(Pausa breu.)*

ALFRED I quin clatell té més bufó.

SOL *(Donant una volta ràpida fins a quedar de cara a Ell.)* No es giri.

ALFRED ¡¡Oh!! *(Al tenir-la de cara, com si veiés qualque cosa sobrenatural).*

SOL ¡Ai! *(Tapant-se el rostre amb les mans.)*

ALFRED No cal que s'esforci en cubrir la cara perque ja li he vista. Però, tranquilitzis; no la tornaré a veure mai més. He quedat enlluernat de manera que sols veig llumanetes. A vosté se l'ha d'esguardar amb ulleres fumades: brilla massa.

SOL *(Fitant l'esguard al trespol.)* No s'en burli.

ALFRED Quins ulls tant negres... Massa negres i tot!

SOL Es molt exagerat vostè.

ALFRED I quina boqueta tant vermella! Massa vermella i tot.

SOL Vol fer-me la mercé de callar?

ALFRED I menuda!... Massa menuda i tot! Miri si n'es de menuda que jo em creia qu'era una maduixa.

SOL Quines coses de dir!

ALFRED Si fins sembla mentida que s'obri i es tanqui una cosa tant xicarrona... Oh i el nas?... Una preciositat! i la barbeta una altre preciositat... I les orelles dues preciositats I que menudes! Vol dir que ja han fet la creixença?

SOL Vol fer-me l'obsequi de no burlar-se més de de mí?

ALFRED Res de burles. Li dic que ni feta expressament surt tant bonica una cara com la de vosté.

SOL Calli, calli.

ALFRED Li asseguro. No hi poso rés de més. Es una obra d'art. No es pas pintor el seu pare?

SOL No senyor, es comissionista.

ALFRED Doncs posseeix en grau superlatiu el sentiment de la bellesa.

SOL Miri senyor Alfred, li prego que es deixi de bromes i s'en vagi. Està per arribar la meva mare i si el trobava aquí.

ALFRED I no la veuré mai més?

SOL No senyor.

ALFRED Ni com avui?

SOL I ara! Encara menys. Que s'ha pensat de mí?

ALFRED No vull dir veure-la sense... vaia, vestida de... d'estar per casa, no. Em refereixo a veure-la com ara fit a fit, parlant amicalment.

SOL No senyor, no. Vàgisse'n ; li prego.

ALFRED Ja que ho vol, no hi ha més remei que obeir. Però abans, permeti'm una cosa. *(Treu de la butxaca un dietari i un llapis.)*

SOL Que vol fer?

ALFRED Una anotació. A quants estém del més, avui?

SOL A quinze.

ALFRED Quinze de Maig, de 1923.

SOL Ai, ai, per què se l'apunta el dia d'avui.

ALFRED Perque l'he coneguda. Será per a mí una data memorable. I ara ja que tinc de deixar-la per a sempre, voldria fer-me la mercé de donar-me un retrat de vostè?

SOL No senyor.

ALFRED Gracies. Ho diu de debó que no la podré tornar a veure?

SOL De debó.

ALFRED Es una llàstima ! Tant com l'hauria estimada. Ai senyor, si sabia la ximpleria que fa despreciant-me ! Vosté no sap el que es perd !

SOL Es possible, però vàgisse'n.

ALFRED Que hi farem ! Alabat siga Deu ! Passi-ho bé. *(S'en va molt contrariat.)*

SOL Estigui bonet. Es molt simpàtic i divertit aquest jove... Ai ! Ara que m'en recordo tinc de marcar la mida del cinturó. *(Es descorda la bata i a l'anar a treure-se-la entra novament Alfred).*

ALFRED Dispensi. *(Girant-se d'espatlles.)*

SOL Ai ! *(vestint-se presta.)* Altre vegada? Vaia

que ja es massa.

ALFRED Filla, perdoni, es veu que està escrit.

SOL Vàgisse'n.

ALFRED Tot seguit. Però diguim. Em permetarà de tornar demà per a parlar amb els seus pares?

SOL Tant aviat? Si es pot dir que encara no el conec a vosté...

ALFRED Ja m'anirà coneixent, no s'amoïni. Vindré, eh?

SOL No, no!

ALFRED Sí, sí!

SOL Doncs si ve, abans d'entrar tussi fort que jo el senti i tingui temps de vestir-me si estic de prova.

ALFRED Descuidi. Faré més soroll que un esquadró de cavalleria. Passi-ho-bé, bufona... T'estimo més que...

SOL No es precipiti qu'encara es aviat per aquestes expansions. L'enamorament ha d'anar pels seus passos comptats.

ALFRED Passos comptats diu? Deixi-ho per mí i ja veurà com el faig correr. Fins a demà.

SOL Passi-ho bé Alfred.

ALFRED Arreveure, Sol.

(Cortina ràpida.

FI DEL DIALEG

L'actriu que no vulgui camviar de roba a vistes del públic, pot simular el camvi valent-se d'un paravent i sotmetent-se a els següents variants en el joc escènic:

En alçar-se la cortina farà sortida per l'esquerra amb un vestit al braç.

SOL *(Inspeccionant el vestit per tots indrets).* No sé, em sembla que amb aquest ditxós vestit la modista ho ha fet tan malament com ha sabut. M'el provaré per convencer-m'en. *(S'amaga darrera el paravent i segueix el diàleg sens altre alteració en el text. A l'entrar Alfred fà un crit d'esglai i surt corrent de darrera el paravent anant-s'en per l'esquerra).*